

Σχολιάζοντας τα αίσχη που συμβαίνουν στη φετινή προεκλογική εκστρατεία και τη βάνουση κακοποίησης της από ασυνείδητους δημοσιογράφους, είχαμε γράψει την περασμένη Παρασκευή σ' αυτή τη στήλη ότι "η κα Γκίλαρντ δεν είναι άμοιρη ευθυνών, αφού αντί να προβάλει προγράμματα και οράματα για ν' ασχολεί δημιουργικά τους δημοσιογράφους έχει αφήσει τούς "απρόσωπους" κομματικούς, όπως τους είχε χαρακτηρίσει προ αμνημονεύτων χρόνων ο τότε ηγέτης του Εργατικού Κόμματος, Άθα Κόλγουελ, να τη βάλουν σε κλουβί και να την περιφέρουν ανά την Αυστραλία για να υπόσχεται ένα κρεβάτι νοσοκομείου εδώ και δύο κρεβάτια εκεί".

Την επομένη ημέρα, Σάββατο, ανακοινώθηκε ότι η κα Γκίλαρντ θ' αναλάβει την ευθύνη της εκστρατείας της και θ' απολύσει τους "απρόσωπους" για ν' αρχίσει "τον πόλεμο τής ζωής της" προκειμένου ν' ανατρέψει την απελπιστική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η κυβέρνηση.

Ασφαλώς η πρωθυπουργός δεν είναι αναγνώστρια τής στήλης για να διαβάσει τα γραπτά μας, ούτε είμαστε προικισμένοι με προφητικές ικανότητες, αλλά όταν παρακολουθείς την πολιτική κατάσταση μισό αιώνα, δεν είναι δύσκολο να εντοπίσεις τις αθλιότητες στο παρασκήνιο των φετινών εκλογών.

Σε μια Δημοκρατία που λειτουργεί κανονικά, οι εκλογές γίνονται για να εκλεγεί κυβέρνηση από την πλειοψηφία του λαού και πρωταγωνιστές είναι οι ηγέτες των κομμάτων, αλλά φέτος πρωταγωνιστής είναι ένας πρώην πρωθυπουργός(!) και κάποιοι καταδότες - φαντάσματα που πλήτ-

Με τα μάτια βουρκωμένα βλέπεις τον κόσμο καθαρότερα. Με τα μάτια κλειστά βλέπεις τον κόσμο όπως τον θέλεις. Με τα μάτια ενός παιδιού βλέπεις πόσα πρέπει ν' αλλάξεις στον κόσμο.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και..

μη

τούν την αξιοπιστία τής πρωθυπουργού. Η Τζούλια Γκίλαρντ, όμως, δεν έχει αντίπαλο τον Τόνι Άμποτ, που χωρίς έλεγχο γι' αυτά που λέει προχωρεί ακάθεκτος προς την πρωθυπουργία, αλλά τα ΜΜΕ που προφανώς έχουν εντο-

μέγεθος των αυτιών τής κας Γκίλαρντ και το γεγονός ότι δεν έχει παιδιά, πώς εξελίσσεται η προεκλογική εκστρατεία; Στις καθημερινές συνεντεύξεις Τύπου που δίνει η πρωθυπουργός αντιμετωπίζει ερωτήσεις τύπου "θα πα-

Η Δημοκρατία θα νικήσει ή ο Μαμωνάς;

λή να εξοντώσουν το Εργατικό Κόμμα. Δεν πρόκειται για συνωμοσιολογία, αλλά για ρεαλιστική εκτίμηση τής προσπάθειας των κροίσων ν' αποπροσανατολιστεί το εκλογικό σώμα από τα πραγματικά προβλήματα τής χώρας.

Το περασμένο Σαββατοκύριακο κύριο θέμα των ΜΜΕ εν μέσω κρίσιμης προεκλογικής περιόδου ήταν η... εγχείριση χολής που υπέστη ο κ. Ραντ και οι σχετικές δηλώσεις τής συζύγου του! Προχθές Κυριακή, πρωτοσέλιδο σε εφημερίδα μεγάλης κυκλοφορίας ήταν μια τεράστια φωτογραφία τού κ. Ραντ με την καταγγελία από τον πρώην υπουργό Εξωτερικών, Αλεξάντερ Ντάουνερ, ότι ο κ. Ραντ ήταν διπλός πράκτορας και κατέδιδε συναδέλφους του στο Λίμπεραλ Πάρτι! Φυσικά, ο κ. Ραντ απειλεί να μηνύσει τον κ. Ντάουνερ και έπεται συνέχεια.

Ενώ, όμως, τα ΜΜΕ ασχολούνται με την... υγεία τού κ. Ραντ, το

ντρευτείτε το γκόμενο ή θα τον σπιτώσετε στην πρωθυπουργική κατοικία;" και αντί η πρωθυπουργός να προβάλει τα προγράμματά της αν εκλεγεί, αναγκάζεται να εξηγήει στους δημοσιογράφους ότι δεν τής έχει γίνει πρόταση γάμου! Τέτοια σοβαρότητα σε περίοδο εκλογών που θα καθορίσουν την τύχη τής χώρας στο άμεσο μέλλον τουλάχιστον.

Το Σαββατοκύριακο που πέρασε, ένας ακόμη βαρύνδουπος πολιτικός σχολιαστής έγραψε άρθρο με τίτλο "Οι μάνες εναντίον τής πρωθυπουργού" και ισχυρίζεται ότι οι μητέρες τής Αυστραλίας θα ψηφίσουν εναντίον τής κας Γκίλαρντ επειδή δεν συμφωνούσε με την γυναικεία αεία και θα ψηφίσουν τον κ. Άμποτ επειδή είναι παντρεμένος και έχει τρεις κόρες. Για να επιβεβαιώσει τις ανοησίες, ο δημοσιογράφος χρησιμοποίησε μερικές κυρίες με εχθρικές διαθέσεις, όμως ούτε ε-

γώ ο ταπεινός θα δυσκολευόμουν να βρω μερικές γυναίκες που θα έκαναν φύλλο και φτερό τον κ. Άμποτ αν ήθελα να κατεβώ στο τελευταίο σκαλί τής αναξιοπιστίας.

Οι Αυστραλοί δημοσιογράφοι δεν είναι αδαείς, ούτε τρέφουν ιδιαίτερη αντιπάθεια για την κα Γκίλαρντ, απλά εκτελούν εντολές για να κόψουν το δρόμο των Εργατικών προς την εξουσία. Οι κροίσοι τής χώρας δεν θέλουν να πληρώνουν φόρους και διαθέτουν εκατό εκατομμύρια δολάρια για ν' αποδείξουν ποιός κάνει κουμάντο σ' αυτή τη χώρα.

Υπενθυμίζουμε πως όταν απολύθηκε από την πρωθυπουργία ο Κέβιν Ραντ, οι κροίσοι καυχήθηκαν ότι αυτοί τον καθαίρεσαν επειδή τόλμησε να προτείνει αύξηση στους φόρους που πληρώνουν και παρόλο που η κα Γκίλαρντ μείωσε τον επιπλέον φόρο στο ένα τρίτο, ασφαλώς προτιμούν τον Τόνι Άμποτ που θα τους χαρίζει \$4 δις κάθε χρόνο. Οι διαρροές από φαντάσματα και η συκοφαντική εκστρατεία εναντίον τής πρωθυπουργού είναι η επιτυχημένη μέθοδος που χρησιμοποιούν για να διορίσουν πρωθυπουργό τον κ. Άμποτ και φαίνεται στις τελευταίες δημοσκοπήσεις όπου οι Λίμπεραλ όχι μόνο έκλεισαν τη ψαλίδα δέκα ποσοστιαίες μονάδες, αλλά βρίσκονται σε θέση νίκης.

Το ερώτημα που τίθεται τώρα είναι αν στην 21η Αυγούστου θα θριαμβεύσει η Δημοκρατία, ή γι' ακόμη μια φορά θα αναδειχτεί και στην Αυστραλία άρχοντας ο ανελέητος Μαμωνάς, με την φοροδιαφυγή, την εξαγορά συνειδήσεων και την καταπίεση των μη προνομιούχων με εργασιακούς νόμους και περιφρόνηση των συνταξιούχων.

ΤΩΡΑ ΕΝΑΙ Η ΩΡΑ

Σήμερα φιλοξενούμε το πρώτο μέρος άρθρου τού Νίκου Καρακατσάνη, που αναφέρεται στις πρόσφατες εξελίξεις στο λεγόμενο "εκκλησιαστικό":

Ο Τόπος, ο χρόνος, οι προτεραιότητες

Α' Μέρος

Αναγκαστικά θα παρελθοντολογήσουμε προκειμένου να καταλήξουμε σε συμπεράσματα.

Πριν ένα σχεδόν αιώνα, η ολιγάριθμη τότε ομογένεια του Σίδνεϋ, τέθηκε υπό την πνευματική δικαιοδοσία του οικουμενικού Πατριαρχείου Κων/λεως, αφού ποηγουμένως, ούτε το πατριαρχείο Ιεροσολύμων, ούτε η Ελλαδική Εκκλησία μακροημέρευσαν στο χώρο.

Η ομογένεια τότε ήταν μία μικρή κοινωνία ανθρώπων με κοινές φυλετικές ρίζες και κοινή θρησκεία, τις μεταφυσικές ανάγκες των μελών της οποίας, εξυπηρετούσε (κι εξυπηρετεί) από το 1924 το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Η κοινωνία αυτών των ανθρώπων, των μεταναστών μας, δεν βρισκόταν μέσα στα πλαίσια μίας φυλετικά και θρησκευτικά ανάλογης προέλευσης πολιτείας και κοινωνίας, ώστε η λαϊκή ηγεσία της Κοινοτήτάς τους να έχει πίσω της κράτος, βουλή, κυβέρνηση, νόμους και πολιτικά κόμματα, να υπερασπίζονται τις κοσμικές δικαιοδοσίες οργάνωσης και λειτουργίας της.

Κατ' ουσίαν η λαϊκή ηγεσία αυτοσχεδίαζε τις οργανωτικές δομές της μέσα σ' ένα ξένο τόπο, ιδρύοντας τις Κοινότητες μέσα σ' ένα ξένο κοινωνικό περιβάλλον.

Αντίθετα η πνευματική ηγεσία, το πατριαρχείο Κων/πόλεως, με τους κανόνες, τις παραδόσεις αλλά και την εμπειρία αιώνων να δεσπόζει σε ομογενειακά σύνολα εκτός των ορίων του Ελληνικού κράτους, είχε γνώση και σαφείς προσανατολισμούς, που όμως, εκφράστηκαν κατά τρόπο εξόχως προκλητικά ηγεμονικό κι αναχρονιστικό σε σχέση με τον τόπο και το χρόνο, μέσω του συντάγματος Αμερικής που επιχείρησε να επιβάλλει ο τότε Αρχ/πος Ιεζεκιήλ.

Η επιμονή επιβολής του συντάγματος Αμερικής, δεν στόχευε απλά στον ασφυκτικό περιορισμό αρμοδιοτήτων και ηγεμόνευση της πνευματικής επί της λαϊκής ηγεσίας, αλλά στην πλήρη εξαφάνιση της μορφής του οργανισμού της Κοινοτήτας ως και κοινωνικο-πολιτικού φορέα.

Με την συμβολή τότε ενός ακόμη καθοριστικού παράγοντα, του χρόνου, οδηγηθήκαμε στην μεγάλη ρήξη του '74, αφού η μαζική μετανάστευση των 10ετιών του '50 κι '60 συνέπεσε με την μετεμφυλιακή περίοδο και την περίοδο της χούντας, που πόλωσε μία παγιωμένη κατάσταση τριβών μεταξύ πνευματικής και λαϊκής ηγεσίας, ιδιαίτερα με την ολοκληρωτική εκτός εκκλησιαστικής ηθικής υποστήριξη της χούντας από τον τότε Αρχ/πο.

Έτσι οδηγηθήκαμε σε μία ουσιαστικά πολιτική κι όχι θρησκευτική ρήξη, όπως έντεχνα προβάλλονταν κι έτσι επικράτησε να την θεωρούμε.

Στην πραγματικότητα, ελλείπει θρησκευτικού φανατισμού μεταξύ των δύο πόλων της διένεξης - αυτό είναι απολύτως σαφές - ο τότε Αρχ/πος με την όλη του πολιτεία από τις αρχές της 10ετίας του '60, προκάλεσε πολιτικό φανατισμό που κορυφώθηκε στην περίοδο της δικτατορίας.

Στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο του ψυχρού πολέμου, της μετεμφυλιακής Ελλάδας κι αργότερα της χούντας, ένα πολύ μεγάλο τμήμα, αν όχι το μεγαλύτερο - κρίνοντας από τη συντριπτική υποστήριξη του Εργατικού κόμματος από τη μάζα των νεομεταναστών μας - είχε τραυματικές εμπειρίες, ή το λιγότερο, ήταν μάρτυρας της μετεμφυλιακής ηθικής κι όχι μόνο εξόντωσης των ηττημένων από τους νικητές, με τη συμβολή ως ένα σημαντικό βαθμό της Ελλαδικής Εκκλησίας.

Αυτό το τμήμα της μαζικής μετανάστευσης - στην πλειοψηφία του πολιτικο ποιημένων μεταναστών απ' όλο το φάσμα της Ελλαδικής πολιτικής - ενίσχυσε το μέτωπο αντίστασης των λαϊκών έναντι της τάσης επιβολής ενός κατ' εξοχήν εκτός τόπου και χρόνου μοντέλου.

Σε μεγάλο βαθμό ήταν μία πολιτική στάση κι αντίδραση, κατ' ουδένα τρόπο θρησκευτική, που τροφοδοτήθηκε εμπειριστικά από την αποκάλυπτα προκλητική υποστήριξη της χούντας από τον τότε Αρχ/πο και το περιβάλλον του.

Στο δεύτερο μέρος θα κάνουμε μία τηλεγραφική και πάλι αναφορά κυρίως στο τώρα, μετά τις πρόσφατες εξελίξεις.